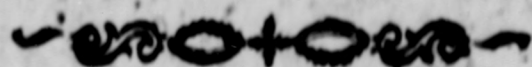

Den ingen dämpa kan. Den kärlek som jag till
dig bar, Den släcks aldrig ut, Förr'n jag af
werlden affsed tar, Och wandrar till min graf.

9. Farväl min vän och kom ihåg, Hwad
jag har lofwat dig, Jag aldrig nånsin glömmet
bort, hwad du har lofwat mig. Gud låte oss här
lefwa så, Att wi af grafwen glad uppstå, Och
mötas åt i himlens Sal, Der spörjes inga qual.

Twenne spritt nya och rara

W i s o r,

Den Första:

1839 års Sång

för

Andra Klåßens

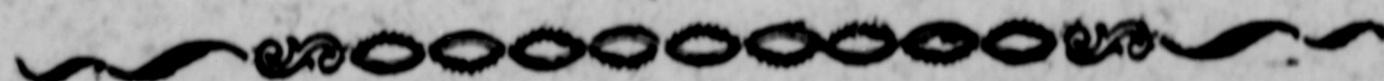
Bewårings-Ynglingar.

Måna'n war den Siette och ordren
lydde så: 2c.

Den Andra:

God afton Glicka, lilla wån, 2c.

(Sjunges under egna behagliga melodier).

Umföping, 1839; i Petres Officin.

Den Fösta:

Bewårings-Sång.

1.

Måna'n war den Sjette och ordren lydde så:
Att åt Malmflätten gånga den Tionde derpå.
Vår första inqvartering i Risa det war
Uppå den gamla Krogen der intet godt fanns qwar;
En Winet det war uppspede och ölet surt också,
Och Kaffet smakte illa — knappt socker war att få.

2.

Den Tionde blef marchen till Rimforså gård.
På rygg der flickor lågo i gröngräsets wård,
Och gofvarne de stodo kring dem uti en ring;
De sågo wäl på flickorna men will' dem ingenting,
De woro icke sagra och ej i wårt behag,
En märkte wi de warit förr ute uppå drag.

3.

Den Elfte wår marchering till Orlunda war,
Se der fanns söta flickor, hwar en af dem war rar;

En wackra de woro och fina med behag
Och wille äfwen wara så gärna i vårt lag.
Bekymmer sorg och smärta wi fingo känna då
När wi från dessa flickor med marchen måste gå.

4.

Men snart af kärlekssmärtan wi kände ingenting,
Wi tänkte blott på Malmen der flickor stå i ring,
Och wänligt åt oss blicka att se'n så följa med
Att in i Tälten titta, om der ej går på sned.
Men waken er ni flickor! Hvem wet hur det kan gå
Nog bjuda wi er alla, dock lyfven ej derpå.

5.

Den Tofste wi då ryckte på Malmslätten inn
Och glädje utan gränser wi kände i vårt sinn.
Det första wi der mötte det war vårt befäl
Som nu oss lära skulle, stå rakt, marchera wäl!
Och sedan exercera och skjuta skott på skott,
En sådan är vår wilja och Rungen' gör det godt.

6.

Ha ni lust att weta hur exercisen går
För andra Klasens Gossar? Rätt hurtigt som jag spår.
Nu så wi lära strida att kunna gå i fält,
Der blir helt annat göra än ligga uti tält.
Men skulle det nu hända att wi kom'deras ut
Så får den första Klasen helt säkert gå förut.

7.

Dock äro wi ej rädda mot fienden att slå
Och Ryssar skjuta neder som annat gammalt trä.

Wi gärna wilja strida då blodet fluter lätt
En när wi gamla blifwa plär modet bli så slätt.
Bewarar Gud vår Konung och vårt Fosterland,
Så så wi wara hemma och allt går wäl i hand.

8.

Men hören på ni Gossar, som hittat på den list
Att göra eder lytta ell' ljuga på er brist,
Att slippa tjena Rungen och kaserade bli!
Med skammen hem ni tagat, och er förakta wi.
Tänk alldrig någon flicka er hjertat sitt will ge
Men peka fingret åt er och smädligt åt er se.

9.

Den Nittonde wi draga från Malmslätten hem,
Raka i ryggen och hwarendersta lem.
Om afsked wi taga af vårt höga befäl
Som ger oss det beröm att wi skickat oss wäl,
Och skött vårt gewär som en gamal Soldat
Och ingen war af oss som wisat sig lat.

10.

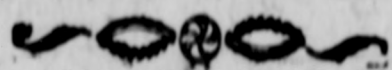
Wiljen ni nu weta hwem denna Wisan gjort
Så bor han i Risa det hafwa wi sport.
Han hör till Andra Klasen är reslig och lång,
Och ofta dammat ryggen på de slunglar mång;
Han knäkar ej på knäna som Mal Alexanders dräng,
Som gjorde sig liten att slippa Kronans gehäng.

11.

Gråten icke flickor när wi snart draga hän,
I fall ni bland oss hafwa en kärliger vän!

Vi flickor hafwa hemma med roser på kind,
Och snabba i föttern som hjort och som hind.
Vi ären bleka, utfarna med allt edert prål
Och sådana skönheter ingen af oss tål.

Nu är det tid att sluta ty revelsen har gått.
Nu ut raska Gossar sen frukost ni ha fått,
Putsa gewäret, skruf på bajonetten — si så!
Nu redo wi äro att marchera, gå på.
Den sista exercisen är i dag må wi tro,
Sen stolta wi så hemgå i glädje och ro.

Den Andra:

God aften flicka, lilla vän, Förlåt jag gör
omak, Och än en gång besvärar dig, Ty kärlek
är vår sak; Jag tror att du ej räknar på, Om
du en waken stund skall få, För att så tala med
den här, Som du har hjertligt kär.

2. Är icke du min lilla vän? Jag dig wist
älskat har, Du aldrig ur mitt sinne går, Så
länge lif är qwar. Hwar gång jag tänker uppå
dig, Så röres blodet uti mig, Hwar gång jag
jag dina ögon ser, Mitt hjerta åt dig ler.

3. Nu frågar jag dig än en gång Mitt
lilla hjertekorn, Har du en annan i ditt sinn',

Som du rätt tycker om, Som du har gifwit
hjertat ditt, Som du har lofwat all trohet, Som
du har tänkt skall bli din vän, Och honom räckt
din hand.

4. Men är det så, så sanning säj, Att du
mig håller kär, Så gif mig då din högra hand,
Att du mig trogen är. Du hjertat mitt har fängs-
lat så, Att jag mig aldrig ångra må Och hela
hjertat mitt igen, Att ewigt bli din vän.

5. Att lofwa dig stor rikedom, Jag det slätt
icke kan, Men att jag är af ringa stånd, Det
känner hwarje man; Då skall war enda blods-
droppa, Som finnes i min unga kropp, Bewisa
att uppriktighet, Den finnes uti mig.

6. Föräldrar, syskon släkt och fler, Du un-
der lydnad står; De kanske will förbjuda mig Till
att så äga dig; Ty kanske rikedom är ditt begär,
Men se dig det noga för, Betänk att rikedom äns-
da får, Och swinner bort sin ros.

7. Jag hade wist ej yttat mig, Till att
begära dig, Om du ej sjelf bewiste dig, Helt
kärligt emot mig; Nu har du bundit mig till träl
Att jag mig ej kan lösa sjelf, Nu får du handla
med din vän, Som du will ha't igen.

8. Af watten släckes elden stor, Dertill den
brinnand' brand, Men kärleksbranden öfswergår,